

Judith Hazelaar

Robert Stracer
Judith Hazelaar
Roman

2022
Het huis
TERPSICHORE

Met dank aan Susannah voor het
opfrissen van mijn herinnering aan
Huize Avondgloren.

Copyright © 2022 Robert Stracer

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslag: Susannah Stracer, *The Pink Sweater*

ISBN 9789464488845

1: Judith Hazelaar

Morven Thulstein liet zich met een boer onderuit zakken en nam een slok uit de literfles Liebfraumilch. Vanuit mijn ooghoeken zag ik het peil in de fles klotsend dalen. Zijn adamsappel bewoog heftig in zijn magere strot. Hij voelde dat ik naar hem zat te kijken, kneep een oog dicht en richtte het andere over de neuswortel heen op mij.

‘Ken je haar goed?’ vroeg hij.

Ik had die vraag al een tijd zien aankomen. Eigenlijk vond ik dat alleen ikzelf het recht had om hem te stellen, maar ik had er vanaf gezien uit vrees hem ermee in verlegenheid te zullen brengen.

‘Ze heeft een paar maal bij me geslapen,’ zei ik stug, ‘maar de details daarvan ga ik niet aan jouw neus hangen. En wat is goed kennen trouwens? Het heeft zo kort geduurd. Nee, ik ken haar niet goed.’

Hij zette schouderophalend de fles naast zich op de bank. We zwegen een poos in een wat geladen sfeer van opkomende ergernis. Ik staarde naar de graven aan de overkant van het pad. Het was een uur of zeven, maar de warmte was nog drukkend. We zaten op een smeedijzeren bank tegenover een wat verloederde grafkelder, waarvan de ingang symbolisch werd versperd door een bronzen maagd met moordenaarsogen.

Ik pakte de fles en nam ook een slok, na eerst de opening uitgebreid met mijn mouw te hebben bewerkt, meer uit behoefte hem te jennen dan uit hygiënische overwegingen. Het was doodstil. Alleen een vage zeurtoon, afkomstig van een verre autoweg, was hoorbaar.

‘Kijk niet zo,’ zei ik, ‘ik weet wat je denkt, maar ik heb er niets mee te maken.’

‘Ik denk niets bepaalds. Waarom laat ze het niet weghalen?’

‘Daar is het allang te laat voor. Ze heeft me verteld dat ze pas iets in de gaten kreeg toen ze een half jaar niet ongesteld was geweest. Maar het kan zijn dat ze gewoon bang is om in zich te laten wroeten...’

‘Daar draait het toch op uit...’ Hij stond op, nogal wankel, en spreidde zijn armen. ‘Maar van wie is het dan wél?’ vroeg hij.

‘Weet ik het? Niet van mij in elk geval.’

Hij keek me een paar seconden lodderig aan en schudde grijnzend zijn hoofd.

‘Pleur op met je insinuaties,’ zei ik, ‘het is bijna een jaar geleden dat ze in mijn bed lag.’

De fles was leeg. Morven propte hem ondersteboven in een vuilnisbak en slenterde in de richting van het lijkenhuisje. Ik keek hem na en vroeg me, ernstiger dan ik wel wilde, af wat de bedoeling was van dat omineuze hoofdschudden.

*

We waren een week of twee buren geweest, Judith Hazelaar en ik: bewoners van hetzelfde in ‘wooneenheden’ opgedeelde pand. We ontmoetten elkaar op de trap en werden verliefd, plompverloren bij de eerste aanblik. Ik had het nog nooit in mijn leven zo sprookjesachtig meegemaakt – ik was alleen maar op weg naar de wc geweest en had geen flauw vermoeden in wat voor stemming ik op mijn kamer zou terugkeren.

Ze was op een aandoenlijke manier intelligent en verstrooid, bijna tragikomisch. Haar gelaatsuitdrukking bij die eerste omhelzing zou me altijd bijblijven; er straalde een plechtige ernst, een gewijde aandacht vanaf. Die eerste indruk van een mompelend eekhoorntje op de trap met een introverte, wat verwonderde blik (alsof ze zich verwonderde over wat zich allemaal afspeelde in haar hoofd) kreeg meer reliëf toen ik haar kamer te zien kreeg. Het was er een chaos, maar een chaos die me onmiddellijk dierbaar was, al brak ik bijna mijn nek toen ik over een stapel boeken stapte die een rolschaats aan het oog onttrok. In de vensterbank stond naast een antieke Remington een doodshoofd met rubberen mannetjes in de oogkassen; ik zag een pilaartje waarop een buste van Richard Wagner stond; boven de piano

hing in een zwaar vergulde baroklijst een portret van Bert uit Sesamstraat. Judith Hazelaar zat in een van de diepe vensterbanken en keek schijnbaar afwezig naar buiten, maar ik kon zien dat ze zenuwachtig was.

Ik mompelde iets van hallo. Ze keek glimlachend op. Toen ik de deur achter me dicht deed, was het alsof ik een kurk op een fles deed. Die nacht bleef ik bij haar slapen. Ze droeg een wat bitter parfum dat ik nog niet eerder had geroken. Terwijl we elkaar aandachtig liefhadden werd die geur onder de dekens voortdurend sterker, totdat ik er volkomen door beneveld raakte.

2: De Sabijnse maagdenroof

Zouden we langer samen zijn gebleven als mijn verhuizing er niet tussen was gekomen? Ik wist het niet en wilde het niet weten. Dat wij in die ene week hadden opgemaakt wat modale echtparen over een halve eeuw uitsmeren leek me na afloop de enige aanvaardbare verklaring.

Er was me woonruimte toegewezen in een leeggekomen bejaardentehuis waarvoor de gemeente nog geen definitieve bestemming had gevonden. In afwachting werd het verhuurd aan wat genoemd werd 'jongeren', waar ik kennelijk onder viel, al beviel die vakterm me niet en streek ik de ambtenaar die het me kwam vertellen tegen de haren in door te informeren: 'Hoezo *jongeren*? Jonger dan wie?' Voor een lagere huur dan ik voor mijn oude kamer had moeten betalen kreeg ik de beschikking over een grote kamer en drie kleinere; ruim voldoende om in te kunnen werken en net zoveel te ijsberen als in mijn natuur lag. Ik had alle reden om me bevoorrecht te voelen, want de ruimte die ik in mijn eentje bewoonde had indertijd drie alleenstaande oude mannen en twee echtparen gehuisvest.

Ik zag Judith de hele week niet en had het te druk met timmeren, verven en inrichten om veel aan haar te denken. En toen ze eindelijk kwam opdagen werd duidelijk dat het wat ons beiden betrof afgelopen was. We deden ons best om een gesprek te voeren, maar het lukte eenvoudig niet. Ik ergerde me plotseling aan haar vaagheid en zij zat de hele tijd met samengeperste knieën, alsof ze bang was plotseling onder haar rokken gegraaid te zullen worden. We zaten ongeveer een uur houterig en in een opgelaten stemming tegenover elkaar. Toen namen we afscheid van elkaar met het gevoel dat het voorgoed was.

Een paar dagen later werd Morven Thulstein mijn buurman. De sfeer van dood en verval die uitgerekend in zijn kamers bijna karikaturaal aanwezig was, bleek aan hem beter besteed dan aan mij. Meteen de eerste dag al kwam hij me kakelend van plezier vertellen wat hij allemaal op de vloer en in de kasten had gevonden: een boeket dode

rozen, rollen bloederig verband, dozen vol plastic broeken voor incontinenten, een halfvolle fles jenever en een schromelijk verdwaald gezinspak maandverband. Dat was het begin van een soort vriendschap. We inspecteerden samen de nog lege vertrekken, wat ons een verzameling sokken opleverde waar we vijf jaar mee voort konden en verder een enorme sortering borrelglazen, brillen, aanstekers, colberts en hoofddeksels. We werden alleen teleurgesteld in onze onuitgesproken verwachting nog ergens een vergeten zak met geld te vinden.

Het was een opwindend begin. Door een hele maand brood met pindakaas te eten en thee te drinken in plaats van koffie wist ik genoeg geld uit te sparen om de Tristan und Isolde van Furtwängler te kunnen kopen. Ook al verlangde ik niet naar haar terug, ik had iets nodig om de herinnering aan Judith Hazelaar levend te houden en deze muziek vertegenwoordigde boven alles de weken die we samen hadden doorgebracht. Ze had een plaat met instrumentale hoogtepunten uit de opera bezeten, die ons vooral tijdens het vrijen in een werkelijkheid had doen belanden die ik niet anders kon karakteriseren dan als het betoverde universum van Judith Hazelaar.

In de grote kamer richtte ik mijn werkplaats in. Nog nooit eerder had ik zoveel ruimte tot mijn beschikking gehad. Ik spande een doek van tweeëneenhalf bij vier meter op en begon aan een Sabijnse maagdenroof, een thema dat me om een of andere reden al langer boeide, maar waar ik uit plaatsgebrek nooit aan begonnen was. Het werd een rauw tafereel, bevolkt door harige wildemannen die om een of andere reden stuk voor stuk deden denken aan minister president Lubbers en diep gebukt gingen onder het gewicht van spartelende maagden met kwabben en hangborsten, zwartdoorschijnend spek, wijdgeopende geile monden, dat alles in een soort lente-euforie en zonder de geringste academische pretentie op het doek gesmeerd met het mes of met mijn blote handen. Ik schilderde uit mijn hoofd alleen nog maar de lelijkste vrouwen en mannen van het universum. In verband met Judith Hazelaar had dat misschien toch iets krampachtigs.

*

Morven kwam met een paar flesjes bier in zijn armen uit het lijkenhuisje. ‘Nog meer?’ vroeg ik somber.

‘Altijd meer,’ zei hij en hij zette de flesjes tussen ons in op de bank. Hij ontdopte er twee met de opener die hij aan een touwtje om zijn hals had hangen en duwde mij het ene onder mijn neus. Ik had niet de energie om te weigeren. Er vloog een straaljager laag over. Dat aanzwellende en wegstervende gegier bezorgde me ineens de behoefte om in tranen uit te barsten of een verschrikkelijke gil te geven.

‘De bloem der natie kijkt niet op een liter,’ zaagde Morven.

Ik mompelde iets onduidelijks. De gedachte aan die ellendige zwangerschap drukte me plotseling meer dan ik kon verdragen. Ik was bezorgd, ook al ging het me in feite niet aan. Misschien was ik jaloers omdat dat kind niet van mij was maar van god wist wat voor bronstige proleet, ook al zou ik tienmaal zoveel redenen gehad hebben om me op te winden als het wél van mij was geweest, maar dat was ook geen overweging die mijn humeur kon redden.

Vanuit het oosten kwam een paarsige wolkenlucht onze kant op. De hitte werd nog drukkender. Morven tilde zijn bierfles boven zijn hoofd en keerde hem om. Een sprankelende straal sloeg op zijn kruin uiteen en stroomde bruisend langs zijn gezicht. Hij proestte en schudde met zijn hoofd zodat de druppels om mijn oren vlogen. Hij hield het flesje tegen het licht. ‘Da’s beter,’ zei hij.

‘Judith...’ dacht ik, ‘Judith Hazelaar, verdomme...’ Maar de naam leek ineens een doods begrip.

‘Ik ga weg,’ zei Morven, ‘loop je mee?’

Ik knikte en stond op. Ik was die ochtend opgestaan met de bedoeling tenminste tot laat in de middag onafgebroken te werken, maar in plaats daarvan had ik me mee laten tronen naar Morvens werkplek en volstrekt niets tot stand gebracht, en na de Liebfraumilch en dat bier hoefde ik er niet op te rekenen dat ik nog ergens toe zou komen.

Morven liep naast me, rammelend met de zware sleutelbos die hij onder zijn beheer had. Nadat hij het hek zorgvuldig had afgesloten begonnen we in de richting van de stad te lopen. Opeens brak er, zonder dat er een waarschuwend gedruppel aan vooraf was gegaan, een plensbui los die ons binnen een paar tellen tot op de huid doorweekte. Het was de eerste seconden opluchtend, maar toen mijn kleren zwaar

werden en met een zompig geluid aan mijn lichaam gingen kleven had ik er genoeg van.

‘Ik ga naar huis,’ zei ik.

‘O..’ Hij krabde zich en schudde het water uit zijn haar. We liepen zwijgend verder. Ik ergerde me aan de zinloosheid van mijn mededeling. Alles wees erop dat we toch al bezig waren die kant op te lopen en daarbij waren we echt niet met elkaar getrouwd; ik was hem geen enkele verantwoording schuldig. Ik keek opzij naar dat ondoorgrondelijke doodgraversgezicht en bedacht dat ik me beter zou gaan voelen als ik hem kwijt was.

Even later slenterde ik bedrukt en onsamenhangend door een verlaten buurt met zinkgrijze kantoorflats. Toen verloor ik ook nog de zool van mijn schoen en begon daar midden op die desolate asfaltweg te vloeken als een idioot. Ik trok mijn schoenen uit en smet ze zo ver ik kon tussen de druipende rozenstruiken en ging op mijn sokken verder.

3: Terugkeer

Ze zag er slecht uit, die ochtend toen ze voor het eerst weer bij me kwam. Het was op een zondag. Ik zat op een klapstoel te staren naar de Maagdenroef die ik onder handen had, de derde in successie want het onderwerp was te veelzijdig gebleken voor een enkel doek. Opeens klonk er een scherpe tik tegen het venster. Ik liep naar het raam. Beneden op het trottoir stond ze met een hand boven haar ogen naar boven te turen, op het punt een tweede steen tegen het glas te gooien. Ze leek erg nietig en haar kastanjerode haren stonden verwaaid alle kanten op. Helder en scherp stond ze afgetekend tegen de blauw-grijze trottoirtegels in een stortvloed van zonlicht. Toen ik haar zag wist ik op hetzelfde moment dat het een beeld was dat me altijd zou bijblijven.

Ik tikte tegen het raam en wuifde, en ging vervolgens hollend op weg naar de hoofdingang. Ze stond er al toen ik op mijn sokken over de gladde vloer de hal in slipte. Ik lachte haar toe door het veiligheidsglas en ontgrendelde de deur, wat enige tijd in beslag nam, maar uiteindelijk liep ze naast me door de lange gangen. Ik was ineens nerveus, misschien omdat ik de reden van haar komst niet wist.

‘Hoe is het met je?’ vroeg ik.

‘Gaat wel...’ Ze keek me aan met een wat schutterig lachje. We gingen zwijgend de trap op. Op de gang van de eerste verdieping liepen we Morven Thulstein tegen het lijf, die in nachtgewaad binnensmonds mopperen voorbij schuifelde. De aanblik van Judith leek hem uit zijn doen te brengen. ‘Hallo,’ mompelde hij en hij schoot de douche in.

‘Dag,’ zei ze tegen de alweer gesloten deur.

‘Ken je hem?’ vroeg ik verwonderd.

‘Hij kent mij,’ zei ze kortaf. We waren bij mijn deur aangekomen. Ik liet haar voorgaan en maakte licht in het halletje. In het kunstlicht werd ze ineens weer degene die ik een jaar geleden had liefgehad.

‘Met jou alles goed?’ vroeg ze.

‘Nog altijd geniaal, nog altijd miskend... Maar betrekkelijk gelukkig met mezelf, dat wel.’

Ze ging met opgetrokken benen en de armen kouwelijk voor haar borst gekruist op de bank zitten. Ik aarzelde of ik naast haar zou gaan zitten. Uiteindelijk deed ik het. We zwegen een paar minuten.

‘Woon je nog in dat huis?’ vroeg ik.

Ze knikte en begon naar het plafond te staren met haar hoofd in haar nek. ‘Je hebt het alweer flink bruin gerookt,’ zei ze.

‘Tsja...’ zei ik.

‘Bij mij is alles nog precies hetzelfde...’

Ik durfde haar voor het eerst rechtstreeks aan te kijken en had de indruk dat haar ogen groter waren geworden, maar misschien lag het aan haar mascara. Ze droeg een flodderig zwart jasje, een paars T-shirt en een broek van het soort groen dat ik me voorstelde bij het materiaal waaruit juffrouw Katadreuffe haar kussens vervaardigde.

‘Kom ik ongelegen?’ vroeg ze toen ik haar zo nadenkend aankeek.

‘Geen sprake van,’ zei ik, ‘maak ik die indruk?’

Ze haalde haar schouders op en nam een sigaret. Ik hoorde het zachte geknetter van de verbrandende tabak en keek naar de rook die ze met gespitste lippen de kamer inblies.

‘Hield je veel van me?’ vroeg ze opeens.

Ik schrok, want die vraag was wel het laatste waarop ik had gerekend. Zelf scheen ze ook te beseffen dat het iets ongerijmds had. Ze speelde nerveus met haar aansteker, starend naar haar knieën.

‘Ik geloof van wel,’ zei ik, ‘hoezo?’

‘Het kwam in me op... Ik weet eigenlijk niet waarom ik het vraag. Misschien om er zeker van te zijn dat ik niet de verkeerde in vertrouwen neem.’

‘Is er dan iets?’ vroeg ik.

Ze knikte en drukte de sigaret uit in de asbak. ‘Ik heb een klein probleempje...’

Wat ik ook verwacht had, dit niet. Ze sprak het woord uit met een ironie die de werkelijke betekenis voor een paar seconden verdoezelde, maar toen het tot me doordrong dat ze het meende, ging dat gepaard met een gevoel in mijn maag alsof daar een bokkenfuif gaande was.

‘Je schrikt,’ zei ze met een lachje.

Ik knikte. Ik voelde ineens dat we het stadium van huichelen gepasseerd waren. Er was plotseling iets veranderd tussen ons, of teruggekeerd; we konden weer met elkaar praten zoals een jaar geleden.

‘Kun jij in mij nou een dragend moedertje ontdekken?’ vroeg ze, erg luchtig plotseling, en giechelde.

‘Nee,’ zei ik.

Ze wreef over haar buik, waaraan overigens nog niets bijzonders te zien viel, en leunde met gesloten ogen achterover. Ik dacht aan Tristan en Isolde en had ineens behoefte om haar de Furtwängler te laten horen, maar daarvoor leek onze herwonnen vertrouwelijkheid nog te vers. Ik wilde haar wel omhelzen, maar ook aan die inval besloot ik niet toe te geven. Bij wijze van compromis tussen mij en mijn remmingen legde ik mijn hand op haar buik.

‘Ik voel nog niets,’ zei ik.

Ze opende sloom haar ogen en keek me met een schuin hoofd aan. ‘Had je dat dan verwacht?’

Ik haalde mijn schouders op. Ze trok haar T-shirt omhoog en maakte de knoop van haar broek los. ‘Het is een idioot idee dat daar een mens in zit,’ zei ze. Ze nam mijn hand en drukte die tegen haar blote vel. Ik voelde haar buik op en neer deinen. Zacht, warm vel met bijna onzichtbare pluishaartjes.

‘Het is lang geleden,’ zei ze.

‘Ik knikte. ‘Speel je nog piano?’

‘Iedere dag. Weet je dat er nooit nieuwe burens zijn gekomen? Ik woon helemaal alleen op die etage.’

‘Wat ga je doen als dat kind er is?’ vroeg ik, ‘wou je het soms te vondeling leggen?’

‘Dat bekijk ik nog wel...’ Ze glimlachte glazig. ‘Misschien leg ik het bij jou op de stoep. En dan kom ik bij je wonen om ervoor te zorgen, voor die arme vondeling...’

Uit haar blik kon ik niet opmaken of ze het meende. Ook al trok het idee me niet aan, toch voelde ik me gevleid..

Ze keek op haar horloge. ‘Ik ga zo maar weer.’

‘Heb je haast?’ vroeg ik verlegen. Maar ze schudde haar hoofd. Afwezig staarde ze naar de achterkanten van mijn voltooide Maagdenroven. ‘Het was niet mijn bedoeling om lang te blijven.’

‘Ik vind het fijn dat je gekomen bent,’ zei ik, ‘echt waar.’

Ze stond op en legde glimlachend haar hand op mijn arm. Langs een omweg bracht ik haar naar de voordeur. Het liefst had ik gevraagd of ze wilde blijven eten, maar ik was te bang om de zaken te forceren, zodat me niets anders overbleef dan als een malafide taxichauffeur die paar honderd extra meters aan de tocht naar onze bestemming toe te voegen. Terwijl we door het doolhof van de vroegere personeelsgangen liepen werd haar greep om mijn arm steviger. Ze zei zacht en een beetje dwingend dat ik vlug op bezoek moest komen. De blik waarmee ze me aankeek toen we op de stoep stonden was ernstig. Even zag het er nog naar uit dat we elkaar een hand of een wangkus zouden geven ten afscheid, maar ineens stonden we elkaar te omhelzen en op de mond te kussen. Minstens een minuut stonden we daar omstrengeld aan elkaar vastgezogen. Toen maakte ze zich langzaam los.

‘Dag,’ zei ze zacht en ze draaide zich om. Wat onvast liep ze het pad af in de richting van de bushalte.

Even later kwam ik Morven tegen, ditmaal volledig gekleed – wat me redelijk leek, want het liep tegen zevenen. Hij liep op de gang een broodje te eten. Toen ik hem voorzichtig begon te polsen over zijn relatie met Judith Hazelaar trok hij een bek en begon over wat anders. Na wat geschipper wilde hij wel toegeven dat hij haar kende, maar daar bleef het bij.

In mijn kamer stond ik lang te kijken naar de plaats waar ze gezeten had; de kuil in het kussen waar haar billen hadden gerust en nog twee kleinere waar ze haar voeten in de slappe bekleding had geplaat. Vervolgens liep ik naar de grammofoon. Ik aarzelde nog een moment, omdat ik niet wist wat ik liever deed, verder mijmeren over haar bezoek en mijn gedachten uit zichzelf tot rust laten komen of er op een wat kunstmatige manier nog iets aan toe te voegen. Ik zette de versterker aan en zette de plaat met het Blumenbankduet op. *O sink hernieder, Nacht der Liebe...* Het speet me plotseling dat ik er de moed niet toe had gehad toen ze er nog was.

4: De ouders van...

Het bleef regenen, ook toen ik al lang weer thuis was. Ik voelde me uitgeput. Een verknalde dag achter de rug, een loodzwaar hoofd en nog altijd dat logge gevoel van verdriet vanwege Judith Hazelaar. Sinds haar bezoek, al meer dan een etmaal geleden, was ze geen minuut uit mijn gedachten geweest. Ik vroeg me voortdurend af waarom ze uitgerekend naar mij toe was gekomen en wist geen andere oplossing te bedenken dan dat ze van me hield. Onder andere omstandigheden zou ik daar gelukkig mee zijn geweest, maar nu benarde het me, juist omdat het gevoel wederzijds was.

Later op de avond klopte Frans Minderhout bij me aan om me de post te brengen, die bij hem was bezorgd. Hij woonde een eind verder op de gang in het voormalige kantoor van de administratie. Hij verdiende de kost als geschiedenisleraar op een middelbare school. Ik wist niet wat voor indruk hij op zijn leerlingen maakte met die baard en die Rasputinkop met haar, maar ik mocht hem wel. Mijn zorgelijkheid scheen hem niet op te vallen; zijn onbevangenheid deed die trouwens – tijdelijk althans – grotendeels verdwijnen. Ik schonk koffie voor hem in en trakteerde hem op een rondleiding langs mijn Maagdenroven, die ik stuk voor stuk omdraaide en voor hem uitstalde.

‘Heb je al gehoord dat we een nieuwe buurman krijgen?’ vroeg hij halverwege de bezichtiging terloops. Ik schudde mijn hoofd, niet bijzonder geïnteresseerd.

‘Hij komt uit de Porseleinwijk,’ voegde hij er veelbetekenend aan toe, maar omdat ik in een andere stad was opgegroeid, deed die naam niet het alarm bij me afgaan waar hij kennelijk op rekende.

‘Het is zo’n volksbuurt,’ legde hij uit, ‘niet dat ik a priori iets tegen volksbuurten heb, begrijp me niet verkeerd, maar de Porseleinwijk is een geval apart. Ik waarschuw je alvast maar. Er heerst nogal wat ongerustheid over de komst van die persoon en als je het mij vraagt volkomen terecht.

‘Zou het?’ vroeg ik, ‘als het er nou nog een stuk of twintig waren, maar één?... Je doet alsof er een complete invasie op komst is.’

‘Dat zal je nog tegenvallen, vrees ik. Trouwens, naar zijn uiterlijk te oordelen...’

Ik zette de Maagdenroven terug tegen de muur en ging weer zitten. ‘Heb je hem dan al gezien?’

‘In het voorbijgaan. De dikke broer van Billie Turf, ongelogen; kogelrond is nog te zwak uitgedrukt; hij is breder dan hoog. En er is nog iets dat me typerend lijkt voor de geestelijke atmosfeer waaruit die man afkomstig is. Ja, hou je maar even stevig vast aan je stoel; hij heet Elvis...’

‘Tjeumig,’ zei ik.

‘Ik heb er in de klas ook een paar hoor, die vernoemd zijn naar idioten van radio en televisie. Dát zijn altijd degenen die voor de grootste ellende zorgen...’

De bevestiging van die stelling kwam eerder dan me lief was. Er klonk een onbekend rumoer op de gang en een seconde later werd de deur met grote kracht opengesmeten. We schrokken beiden op en Frans, die de deur tegen zijn schouders had gekregen, schreeuwde het uit van pijn. Op de drempel stond een ongelofelijke verschijning: een vrouw, een toverkol, uitgedost in een felgekleurd wintersportensemble; een schreeuwende vloek van paars, pistache en knalrood. Wijdbeens stond ze in de deuropening en keek ongegeneerd naar binnen.

‘Wel godverdomme...’ zei ik verbijsterd. Maar ze besteedde niet de geringste aandacht aan ons en wendde zich tot een tweede persoon, die zich verder op de gang bevond, maar wat ze zei bleef in het ongewisse. Ik ving iets op over een *junkske* dat onder omstandigheden die verloren gingen in keelklanken zijn klonten tot buunen zou braaien, en wat klonten en buunen dan ook mochten wezen, ik had beslist niet de indruk dat ze op *mij* van toepassing waren.

Op de woorden van de vrouw verscheen er een man in de deuropening, die al net zo onbeschaamd naar binnen begon te staren. Dit was min of meer een parodie op een souteneur; een serviel gebogen leptosoom met glinsterende ringen om zijn worstvingers en onaangename vluchtogen. Frans had de pijp uit zijn mond genomen en staarde, met zijn lippen tot een mooie O gevormd, naar het dubieuze tweetal.